

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛ.

<p>РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 14., 8. пош. Конто почт. шад. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло“ Львів. Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол. Рукописи не звертаються.</p>	<p>ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в примо 6,250.000 Мп. ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голландії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 л., Німеччині 11 мк. п. марок, Швейцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. ко- рон, Румунії 100 лей, Болга- рії 50 л., Австрії 11,000000 шв. Злата адреси 1000000 шв.</p>	<p>В справі оголошень овертатися до Адмі- ністрації. ЦІНА ОДНОГО ПРИМРНИКА 250.000 Мп.</p>
--	--	--

Видав: ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО“.

Начальний редактор: Д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ.

Визнання радянського уряду.

(Третьої історії.)

Рим, 5. лютого 1924.

Те, що мало статися, те, що від давня вже було неминуче, — сталося: Італія визнала право большевицького уряду говорити перед Європою від імені всіх народів, що населяють територію Союзу Радянських Соціалістичних Республік, і не тільки говорити, а й розпоряджатися їхніми добрами, рухомими і нерухомими.

— Що поробиш, — говорив мені один знайомий Італієць, — комерція...

— О певно!... Реальна політика!... Італійці задоволені. Вони зробили добрий комерційний договір. Вони виготовили собі різні особливі права. Сподіваються одержувати хліб. Ах той наш український хліб!...

Але і в бочці меду знаходиться часом ложка дьогтю. І та ложка... Ручуся, що ви би ніколи не догадалися!... Са ложка дьогтю — се несподіваний виступ Мекдонельда.

— Як се ми спізналися, — скаржаться фашистські часописи, — наш Мусоліні перший зрозумів і перший виставив перед великими державами Європи (Німеччина вже очевидно за велику не викнається) необхідність розрішити нарешті російське питання, — і він мав право бути першим в переведенню в життя своєї ідеї... А отже спізнався!...

І друга неспокійна думка турбує деякі наївні душі:

— Як се так, що Мекдонельда перше визнав большевиків, а вже потім збирається з ними торгуватися, а ми так зовсім навпаки: перше Мусоліні в парламенті перед лицем всієї Європи заявив:

— Чому ні? Віднаємо! Але хай вони нам перше дадуть. І то добре дадуть, щоб ми знали, за що ми вводимо їх знову між порядних людей!... — а потім ще яких місяців зо два торгувалися, а вже потім визнали... Чи може той Джон Буль гадає, що поки кого не визнаєш, доти в них і балакати неможна?...

— Дурню, — відповідають очевидно більш розумні, — так затеж ми ось вже маємо, а Англіїш хай ще там потанцюють!...

Реальна політика...

А врештою, фашистський уряд лише перевів в 1924 р. в життя постанову чи побажання парламенту, висловлене ще в 1920 р., щоби італійський уряд вжив заходів перед урядами Антанти для позитивного вирішення питання визнання большевицького уряду. Та мусіло пройти аж три з половиною роки, поки се бажання було задієволено урядом, який, як могло видатися, мусів бути найбільш ворожим до большевиків.

Тут ми ще раз масно потвердження правила, що в політиці дружать не з тим, хто „симпатичніший“, а з тим, з ким вигідніше.

Будьте певні, що коли би Україна втримала свої державні форми і уявляла з себе якусь конкретну силу, а головне володіла і розпоряджалася своїм хлібом і вуглем, і залізом, і іншими своїми багатствами, то давно мала би те визнання, що мають на неї на її кошт большевики.

Ось передомною лежать витяги з часопису Мусоліні „Ророо d'Italia“. Ось телеграма з Лондону від 5. вересня 1919 про те, що українські війська зайняли Київ, прогнавши большевиків. До неї примітка редакції (Мусоліні — директор і головний редактор):

„Подія епічна. Ніколи ні один народ не боровся з більшим завзяттям за свою волю. Ніколи ні один народ не боронив своїх прав на життя і незалежність в більш трудних умовах. Загроженні польською і румунською захланністю, змагаючись з „єдиноділимовцями“, без зброї, без засобів, під недовірливими і байдужими поглядами цілої Європи, український народ звільнив свою територію від большевицької чуми і відбирає свою столицю. Вільні народи зворушені величю боротьби, хоча їхні уряди вважають потрібним про неї нічого не знати. Київ, батьківщина Гоголя, вільна нарешті від азійської чуми. Українці не тільки боронять самих себе, вони боронять цілу Європу“.

Звістка про те, що Денікин напав на Українців в Києві викликає таку увагу: 13. вересня:

„Недостача місця не дозволяє нам так, як би нам хотілося, зясувати злочин панрусизму. Росієне-чужинці на Україні і напад на Київ в ім'я Великої Росії є ганебний змах на волю народів“.

10. жовтня 1919 р. подас таку телеграму:

„Базель, 9: Зусилля українського уряду уникнути війни з генералом Денікином жадних наслідків не дали. На українські війська напали російські добровольці і між ними завязалися завязці бої“.

До цього примітка редакції: „Кампанія, яку повели єдиноділимовці проти народів, що проголосили свою незалежність, не тільки допомагає большевикам, але суперечить і тим принципам, за які ми воювали. Ми сподіваємося, що генерал Манжен, який, як здається, вийшов до Денікина, примусить російського генерала шпунувати Українську Народню Республіку і співробітничати з нею в антибольшевицькій боротьбі“.

Дня 11. жовтня подається телеграма з Пагнжа про місця Маклакова до Денікина і до неї додається така примітка редакції:

„Народи Антанти хотять знати, з якою саме місією іде Маклаков до Денікина. Якщо уряди гадають відбудувати за згодою народів Велику Росію, то повинються. Велика Росія — мертва. Пробувати її і воскресити — се злочин і божевілля“.

Шість днів пізніше 17. жовтня подається телеграма зі Стокгольму: „Як повідомляє „Русская Жизнь“ генерал Денікин визнав Польквія за своїх союзників і проголосив свою згоду з генералом Петлюрою в справі організації спільного фронту проти большевиків. — Редакція зауважує: „Сю звістку, яку ми подаємо лише з журналістичного обов'язку. Треба приймати з великим

14. II. о год. 21. в Народнім Домі ВЕЧЕРНИЦІ „СУПРУГА“.

застереженнями. Між єдиноділимовцем Денікином і героєм незалежності України не може бути нішого порозуміння, як лише під умовою, що Денікин визнає Українську Державу незалежною. Денікин занадто вірить в Велику Росію, щоби визнати Україну“.

Сі уваги й інші, які не подаю, щоби зберегти місце, привели до того, що римський часопис „Дон Кихот“, який видавався почасти на російські гроші, почав ред полімічних статей проти Мусоліні, називаючи його „Українець в лапках“ (Див. особливо число „Дон Кихота“ з 1-го листопада 1919 р.). Але сам часопис, в якому з'являлися ці полімічні статті і випади проти Мусоліні, користувався такою „славою“, що міг тільки викликати ще більшу нехоть до оборонців „Великої Росії“.

Дня 30-го листопада прийшла до Риму звістка, перше, як інтерв'ю з Маклаковим про перехід частини галицької армії на сторону Денікина, і часопис Мусоліні зазначує:

„Заявлення Маклакова про зрадчастину військ Петлюри несправдливі. — Його бажання божевільні. Допомога реакціонеру Денікину, який топче всі національні права і всі демократичні інституції — є ганьба. Як що Антанта не покине Денікина і Колчака і не допоможе тим новим державам, що зорганізувалися на території б. імперії, вона ніколи не розв'яже російської проблеми, або розв'яже її в негідний спосіб“.

В якій саме спосіб розв'язано російську проблему і наскільки різні комерційні договори „топчуть національні права і демократичні інституції“ українського народу на жаль. Мусоліні в теперішніх своїх вже державних промовах замовчує. Зм'ялися, бач, часті. Україна знемогла в нерівній борні. А тимчасом прийшла реальна політика. Прийшла комерція. Прийшло бажання будувати — не Велику Росію, — ні Велику Італію.

— З займаюся в ці дні, — говорив він на зборах 4000 старшин фашистської міліції, що відбувалися 1. лютого, себто, якраз в дні найбільш активної праці над складанням тексту, договорів, інших питань, далеко більш цікавими для життя і будучності Нації, ніж складання імен тих, хто завтра буде себе проголошувати вибранцем народним. Ми хочемо мати нашу Націю, повну життя, повну сили, пов-

ну краси. Ми мусимо створити Велику Італію. Для цього існує міліція. Для цього існує фашизм. Ось ті обов'язки, святі обов'язки, які ви мусите виконати. Мусите дивитися на себе, як на носіїв нової цивілізації, як предтеч нового часу, що має прийти, як на будівничих, що кладуть перші підвалини, які творять, які реалізують все те, що було мрією скількох поколінь підчас Італійського Відродження, — мрією тих, хто змагався і вмер в війні 1915—1918 р., і тих юнаків з горячою чистою кровю, які часто загибали в трагічних пастиках антинаціональних елементів...“

Отже Велика Італія... А Велика Італія ніяк не може жити без українського хліба і вугля. Розуміється, колиб Україна ними розпоряджала...

Ще 26 серпня 1919 р., себ то до його політичних виступів на користь української справи, Мусоліні в великій статті, підписаній його повним іменням, кидас гасло: „На Схід!“: „Збір хліба в Румунії такий чудовий, що катки на хліб будуть збирати і вербаси... Україна тільки потихеньки організується... На Сході знаходяться народи, які „потенційно“ незвичайно багаті і які природно відкривають нам чудове поле економічної і інтелектуальної експансії. Там знаходяться народи, які потребують нашої допомоги і які можуть нам дати багато з того, чого в нас не має, і до яких ми можемо посилати багато продуктів нашої промисловості...“

І тут же подається друга невеличка стаття без підпису під заголовком: „Вугіль України для цілої Європи“. 27. грудня 1919 р. він знову пише величезну статтю під заголовком „Зовнішня політика Італії в майбутньому. Італія і Схід“, де знову обговорює тіж, питання про українські багатства. Так він писав, коли ще був маленьким, мало кому відомим журналістом. Чи дивно, що ставши на чолі уряду, він зараз же поспішився простягти руку до того українського хліба.

До російського царського табору, як ми бачили, Мусоліні ніколи не почував особливої прихильності, а можливо ще й досі відчував навіть трохи той нехоті, що не могли не викликати негідні полімічні випади „Дон Кихота“. Україна тимчасово відійшла з політичного об'єкту, а „реальна політика“ наказувала брати для своєї Великої Італії скільки тільки можна було урвати. *Евг. Очаїський.*

Пр. 139.24. В імені Річмисполитої Польської! Суд окружний харків як Трибунал пресоавій у Львові рішив на вимогу Прокураторії Державної, що зміст часопису „Діло“ число 25 з дня 3. лютого 1924 р. є антиквалі від заголовка: 1) „Все ще § 58, а. к. в уступі аж сповна!“; 2) „се прохвально!“; 3) „Італія“; 4) „Італія“; 5) „Італія“; 6) „Італія“; 7) „Італія“; 8) „Італія“; 9) „Італія“; 10) „Італія“; 11) „Італія“; 12) „Італія“; 13) „Італія“; 14) „Італія“; 15) „Італія“; 16) „Італія“; 17) „Італія“; 18) „Італія“; 19) „Італія“; 20) „Італія“; 21) „Італія“; 22) „Італія“; 23) „Італія“; 24) „Італія“; 25) „Італія“; 26) „Італія“; 27) „Італія“; 28) „Італія“; 29) „Італія“; 30) „Італія“; 31) „Італія“; 32) „Італія“; 33) „Італія“; 34) „Італія“; 35) „Італія“; 36) „Італія“; 37) „Італія“; 38) „Італія“; 39) „Італія“; 40) „Італія“; 41) „Італія“; 42) „Італія“; 43) „Італія“; 44) „Італія“; 45) „Італія“; 46) „Італія“; 47) „Італія“; 48) „Італія“; 49) „Італія“; 50) „Італія“; 51) „Італія“; 52) „Італія“; 53) „Італія“; 54) „Італія“; 55) „Італія“; 56) „Італія“; 57) „Італія“; 58) „Італія“; 59) „Італія“; 60) „Італія“; 61) „Італія“; 62) „Італія“; 63) „Італія“; 64) „Італія“; 65) „Італія“; 66) „Італія“; 67) „Італія“; 68) „Італія“; 69) „Італія“; 70) „Італія“; 71) „Італія“; 72) „Італія“; 73) „Італія“; 74) „Італія“; 75) „Італія“; 76) „Італія“; 77) „Італія“; 78) „Італія“; 79) „Італія“; 80) „Італія“; 81) „Італія“; 82) „Італія“; 83) „Італія“; 84) „Італія“; 85) „Італія“; 86) „Італія“; 87) „Італія“; 88) „Італія“; 89) „Італія“; 90) „Італія“; 91) „Італія“; 92) „Італія“; 93) „Італія“; 94) „Італія“; 95) „Італія“; 96) „Італія“; 97) „Італія“; 98) „Італія“; 99) „Італія“; 100) „Італія“; 101) „Італія“; 102) „Італія“; 103) „Італія“; 104) „Італія“; 105) „Італія“; 106) „Італія“; 107) „Італія“; 108) „Італія“; 109) „Італія“; 110) „Італія“; 111) „Італія“; 112) „Італія“; 113) „Італія“; 114) „Італія“; 115) „Італія“; 116) „Італія“; 117) „Італія“; 118) „Італія“; 119) „Італія“; 120) „Італія“; 121) „Італія“; 122) „Італія“; 123) „Італія“; 124) „Італія“; 125) „Італія“; 126) „Італія“; 127) „Італія“; 128) „Італія“; 129) „Італія“; 130) „Італія“; 131) „Італія“; 132) „Італія“; 133) „Італія“; 134) „Італія“; 135) „Італія“; 136) „Італія“; 137) „Італія“; 138) „Італія“; 139) „Італія“; 140) „Італія“; 141) „Італія“; 142) „Італія“; 143) „Італія“; 144) „Італія“; 145) „Італія“; 146) „Італія“; 147) „Італія“; 148) „Італія“; 149) „Італія“; 150) „Італія“; 151) „Італія“; 152) „Італія“; 153) „Італія“; 154) „Італія“; 155) „Італія“; 156) „Італія“; 157) „Італія“; 158) „Італія“; 159) „Італія“; 160) „Італія“; 161) „Італія“; 162) „Італія“; 163) „Італія“; 164) „Італія“; 165) „Італія“; 166) „Італія“; 167) „Італія“; 168) „Італія“; 169) „Італія“; 170) „Італія“; 171) „Італія“; 172) „Італія“; 173) „Італія“; 174) „Італія“; 175) „Італія“; 176) „Італія“; 177) „Італія“; 178) „Італія“; 179) „Італія“; 180) „Італія“; 181) „Італія“; 182) „Італія“; 183) „Італія“; 184) „Італія“; 185) „Італія“; 186) „Італія“; 187) „Італія“; 188) „Італія“; 189) „Італія“; 190) „Італія“; 191) „Італія“; 192) „Італія“; 193) „Італія“; 194) „Італія“; 195) „Італія“; 196) „Італія“; 197) „Італія“; 198) „Італія“; 199) „Італія“; 200) „Італія“; 201) „Італія“; 202) „Італія“; 203) „Італія“; 204) „Італія“; 205) „Італія“; 206) „Італія“; 207) „Італія“; 208) „Італія“; 209) „Італія“; 210) „Італія“; 211) „Італія“; 212) „Італія“; 213) „Італія“; 214) „Італія“; 215) „Італія“; 216) „Італія“; 217) „Італія“; 218) „Італія“; 219) „Італія“; 220) „Італія“; 221) „Італія“; 222) „Італія“; 223) „Італія“; 224) „Італія“; 225) „Італія“; 226) „Італія“; 227) „Італія“; 228) „Італія“; 229) „Італія“; 230) „Італія“; 231) „Італія“; 232) „Італія“; 233) „Італія“; 234) „Італія“; 235) „Італія“; 236) „Італія“; 237) „Італія“; 238) „Італія“; 239) „Італія“; 240) „Італія“; 241) „Італія“; 242) „Італія“; 243) „Італія“; 244) „Італія“; 245) „Італія“; 246) „Італія“; 247) „Італія“; 248) „Італія“; 249) „Італія“; 250) „Італія“; 251) „Італія“; 252) „Італія“; 253) „Італія“; 254) „Італія“; 255) „Італія“; 256) „Італія“; 257) „Італія“; 258) „Італія“; 259) „Італія“; 260) „Італія“; 261) „Італія“; 262) „Італія“; 263) „Італія“; 264) „Італія“; 265) „Італія“; 266) „Італія“; 267) „Італія“; 268) „Італія“; 269) „Італія“; 270) „Італія“; 271) „Італія“; 272) „Італія“; 273) „Італія“; 274) „Італія“; 275) „Італія“; 276) „Італія“; 277) „Італія“; 278) „Італія“; 279) „Італія“; 280) „Італія“; 281) „Італія“; 282) „Італія“; 283) „Італія“; 284) „Італія“; 285) „Італія“; 286) „Італія“; 287) „Італія“; 288) „Італія“; 289) „Італія“; 290) „Італія“; 291) „Італія“; 292) „Італія“; 293) „Італія“; 294) „Італія“; 295) „Італія“; 296) „Італія“; 297) „Італія“; 298) „Італія“; 299) „Італія“; 300) „Італія“; 301) „Італія“; 302) „Італія“; 303) „Італія“; 304) „Італія“; 305) „Італія“; 306) „Італія“; 307) „Італія“; 308) „Італія“; 309) „Італія“; 310) „Італія“; 311) „Італія“; 312) „Італія“; 313) „Італія“; 314) „Італія“; 315) „Італія“; 316) „Італія“; 317) „Італія“; 318) „Італія“; 319) „Італія“; 320) „Італія“; 321) „Італія“; 322) „Італія“; 323) „Італія“; 324) „Італія“; 325) „Італія“; 326) „Італія“; 327) „Італія“; 328) „Італія“; 329) „Італія“; 330) „Італія“; 331) „Італія“; 332) „Італія“; 333) „Італія“; 334) „Італія“; 335) „Італія“; 336) „Італія“; 337) „Італія“; 338) „Італія“; 339) „Італія“; 340) „Італія“; 341) „Італія“; 342) „Італія“; 343) „Італія“; 344) „Італія“; 345) „Італія“; 346) „Італія“; 347) „Італія“; 348) „Італія“; 349) „Італія“; 350) „Італія“; 351) „Італія“; 352) „Італія“; 353) „Італія“; 354) „Італія“; 355) „Італія“; 356) „Італія“; 357) „Італія“; 358) „Італія“; 359) „Італія“; 360) „Італія“; 361) „Італія“; 362) „Італія“; 363) „Італія“; 364) „Італія“; 365) „Італія“; 366) „Італія“; 367) „Італія“; 368) „Італія“; 369) „Італія“; 370) „Італія“; 371) „Італія“; 372) „Італія“; 373) „Італія“; 374) „Італія“; 375) „Італія“; 376) „Італія“; 377) „Італія“; 378) „Італія“; 379) „Італія“; 380) „Італія“; 381) „Італія“; 382) „Італія“; 383) „Італія“; 384) „Італія“; 385) „Італія“; 386) „Італія“; 387) „Італія“; 388) „Італія“; 389) „Італія“; 390) „Італія“; 391) „Італія“; 392) „Італія“; 393) „Італія“; 394) „Італія“; 395) „Італія“; 396) „Італія“; 397) „Італія“; 398) „Італія“; 399) „Італія“; 400) „Італія“; 401) „Італія“; 402) „Італія“; 403) „Італія“; 404) „Італія“; 405) „Італія“; 406) „Італія“; 407) „Італія“; 408) „Італія“; 409) „Італія“; 410) „Італія“; 411) „Італія“; 412) „Італія“; 413) „Італія“; 414) „Італія“; 415) „Італія“; 416) „Італія“; 417) „Італія“; 418) „Італія“; 419) „Італія“; 420) „Італія“; 421) „Італія“; 422) „Італія“; 423) „Італія“; 424) „Італія“; 425) „Італія“; 426) „Італія“; 427) „Італія“; 428) „Італія“; 429) „Італія“; 430) „Італія“; 431) „Італія“; 432) „Італія“; 433) „Італія“; 434) „Італія“; 435) „Італія“; 436) „Італія“; 437) „Італія“; 438) „Італія“; 439) „Італія“; 440) „Італія“; 441) „Італія“; 442) „Італія“; 443) „Італія“; 444) „Італія“; 445) „Італія“; 446) „Італія“; 447) „Італія“; 448) „Італія“; 449) „Італія“; 450) „Італія“; 451) „Італія“; 452) „Італія“; 453) „Італія“; 454) „Італія“; 455) „Італія“; 456) „Італія“; 457) „Італія“; 458) „Італія“; 459) „Італія“; 460) „Італія“; 461) „Італія“; 462) „Італія“; 463) „Італія“; 464) „Італія“; 465) „Італія“; 466) „Італія“; 467) „Італія“; 468) „Італія“; 469) „Італія“; 470) „Італія“; 471) „Італія“; 472) „Італія“; 473) „Італія“; 474) „Італія“; 475) „Італія“; 476) „Італія“; 477) „Італія“; 478) „Італія“; 479) „Італія“; 480) „Італія“; 481) „Італія“; 482) „Італія“; 483) „Італія“; 484) „Італія“; 485) „Італія“; 486) „Італія“; 487) „Італія“; 488) „Італія“; 489) „Італія“; 490) „Італія“; 491) „Італія“; 492) „Італія“; 493) „Італія“; 494) „Італія“; 495) „Італія“; 496) „Італія“; 497) „Італія“; 498) „Італія“; 499) „Італія“; 500) „Італія“; 501) „Італія“; 502) „Італія“; 503) „Італія“; 504) „Італія“; 505) „Італія“; 506) „Італія“; 507) „Італія“; 508) „Італія“; 509) „Італія“; 510) „Італія“; 511) „Італія“; 512) „Італія“; 513) „Італія“; 514) „Італія“; 515) „Італія“; 516) „Італія“; 517) „Італія“; 518) „Італія“; 519) „Італія“; 520) „Італія“; 521) „Італія“; 522) „Італія“; 523) „Італія“; 524) „Італія“; 525) „Італія“; 526) „Італія“; 527) „Італія“; 528) „Італія“; 529) „Італія“; 530) „Італія“; 531) „Італія“; 532) „Італія“; 533) „Італія“; 534) „Італія“; 535) „Італія“; 536) „Італія“; 537) „Італія“; 538) „Італія“; 539) „Італія“; 540) „Італія“; 541) „Італія“; 542) „Італія“; 543) „Італія“; 544) „Італія“; 545) „Італія“; 546) „Італія“; 547) „Італія“; 548) „Італія“; 549) „Італія“; 550) „Італія“; 551) „Італія“; 552) „Італія“; 553) „Італія“; 554) „Італія“; 555) „Італія“; 556) „Італія“; 557) „Італія“; 558) „Італія“; 559) „Італія“; 560) „Італія“; 561) „Італія“; 562) „Італія“; 563) „Італія“; 564) „Італія“; 565) „Італія“; 566) „Італія“; 567) „Італія“; 568) „Італія“; 569) „Італія“; 570) „Італія“; 571) „Італія“; 572) „Італія“; 573) „Італія“; 574) „Італія“; 575) „Італія“; 576) „Італія“; 577) „Італія“; 578) „Італія“; 579) „Італія“; 580) „Італія“; 581) „Італія“; 582) „Італія“; 583) „Італія“; 584) „Італія“; 585) „Італія“; 586) „Італія“; 587) „Італія“; 588) „Італія“; 589) „Італія“; 590) „Італія“; 591) „Італія“; 592) „Італія“; 593) „Італія“; 594) „Італія“; 595) „Італія“; 596) „Італія“; 597) „Італія“; 598) „Італія“; 599) „Італія“; 600) „Італія“; 601) „Італія“; 602) „Італія“; 603) „Італія“; 604) „Італія“; 605) „Італія“; 606) „Італія“; 607) „Італія“; 608) „Італія“; 609) „Італія“; 610) „Італія“; 611) „Італія“; 612) „Італія“; 613) „Італія“; 614) „Італія“; 615) „Італія“; 616) „Італія“; 617) „Італія“; 618) „Італія“; 619) „Італія“; 6

На порозі другого п'ятиліття повоенного часу.

Велика епопея Бенеша про амордонну політику.

(Продовження.)

Рівночасно з проведенням мирової політики у відношенні до найблизших сусідів чехословацька дипломатія старалася наладити як найкращі мирові взаємини також до могутніх великодержав. В першу чергу малоса за увазі Італію, яка є однією з союзних великих держав, що безпосередньо межує з малою антантою. Зокрема чехословацькі та італійські політичні і господарські інтереси тісно сходяться в Австрії і на Мадярщині. Чехословацьку Італію втянуть мирові договори в Тріанон і Ст. Жермен до тієї міри, що політика Чехії мусить все рахувати на співпрацю з Італією. Сусідство Югославії з Італією є теж важним фактором, що рішає про чеську політику, бо до недавня не розв'язані спіри югословянсько-італійські справи дуже діяючо відчувала чеська політика, стрічаючись з ними в усіх своїх важливих дипломатичних починаннях. Всюди, де це було можливим, чеська дипломатія працювала до злігнення югословянсько-італійського напруження, а головною її метою було усунути всякі спіри справи обох держав. Дня 8. лютого 1921 р. заключено між Італією і Чехословацькою договор, в основу якого лягли: 1) респектування мирових трактатів, 2) спільна співпраця обох держав надля закріплення мира в середній Європі, 3) недопущення до повороту Габсбургів. Заключення недавнього югословянсько-італійського договору в Білгороді Чехословацьчина витяє як великий успіх політики малої антанти, бо цей факт у високій мірі облегчує і Чехословацьку ситуацію і в майбутньому сприятимуть до ще більшого консолідування малої антанти в її спільній політиці.

Одним з найважливіших розділів в історії чеської політики за останніх п'ять літ були відносини Чехословацьчини до Росії. Чеський уряд і чеський народ від початку, гобто від 1919 р., були проти всякої політики інтервенції, бо така політика означувала продовження війни, а це противилося мировим інтенціям Чехії. Чехословацький уряд був і є проти методів більшовизму, як також проти пропаганди світової революції, бо на таку ані не було виглядів, ані воля не була потрібна. Отже малоса на меті тактику та річезе означення чеської політики суворою Росії. Для Чехословацької республіки ясно, що без Росії неможлива ані легка європейська політика, ані тривалий європейський мир. Через те Чехи намагалися відчати як найширше браму безпосереднього контакту Росії з Європою, щоб таким чином приспівити виступу Росії в ролі важного чинника на арені міжнародної політики. Чехословацька дипломатія мала все на оці не сучасні російські правлічі сфери, а російський народ і ставалася допомогти йому народам, чим могла. Тому не диво, що чеська республіка стала перш за все на становищі господарських зносин з Росією, бо таке становище помагало Росії піднести економічно та позискувало в неї симпатії до Європи, а оба ці моменти мусіли поволи впливати на зміну внутрішньої більшовицької системи та на повільне замирання їхньої пропаганди світової революції. В принципі Чехословацьчина є за безпосередніми зносинами з Росією та за визнанням її де іже і то в інтересах чим скорішого розвитку Росії без огляду на те, хто там буде при владі. Вислідом такого становища було заключення господарсько-торговельного договору з більшовиками ще в Генуї. Цей договір не викликав поза рянки чеської політичної мери і реконструкції вже хочби тому, що обі сторони втручували собі впрайму нейтраль-

ність. На такі підстави російської політики не могли мати впливу ніякі калькуляції на упадок чи на утримання при владі більшовиків або те, чи певні російські партії і кола були такого чи иншого погляду на чеську політику. До чеського уряду промовляли інтенції, що кермували його політикою, а саме: чим скорше допомогти російському народові і впровадити Росію як мога швидше в європейську політику в ролі рішення чого фактора, бо без Росії не буде в Європі миру.

Чеському уряду закидують, що він піддержує контрреволюцію в російській еміграції на території Чехословацької республіки. Означення закид, на думку Бенеша, не згідний з правдою. Чеський уряд не дозволяє російській еміграції ніяку політичну і ніяку конспіративну або мілітарну акцію, а уможливило життя тій еміграції, щоб вона змогла повернути до своєї батьківщини, як тільки там настануть нормальні європейські відносини, що запоручуватимуть

Надніприська Україна.

(Лист про чуда.)

...Лист був вже готовий, коли я спостеріг, що за коротко згадав про чудотворне обновилення образів святих (ікон), церковних копуд, хрестів і цілих церков: відчуло це мое серце і рішило, що гріхом було би згадувати коротенько про ці великі познати Божої ласки, бо відноситься не не лише до нас, а до всього Божого світостворення.

Почалися ті чуда вже від 1921 р. Тоді я дістав від одного донського козака, мого колишнього кореспондента, таку вістку: У нас у станиці відновилися нагло чудотворним способом уся поволота на хрестах і церковних банях, а в середині церков і численних домах відновилися таким же чином образи святих. На ростовському катедральному соборі відновилися нагло всі п'ять копуд з хрестами. А в тому самому часі в головній ростовській жидівській синагозі впало зеркало і розбило скрижалі з заповідями, при чому відбилася цілковито п'ята заповідь „не убий“.

Свідомі чудотворного відновилення християнських образів і церков Жиди бачать у випадку з синагогою злий знак і тому ввели гострий піст у себе та сподіються чогось страшного для них.

Скоро після тої відомости з Дону, почалися такіж самі чуда з відновиленням образів у приватних домах і по церквах на Полтавщині.

Щі відновилення були, можна сказати, масовими. Бували випадки, і ми були здивованими їх очевидцями, що в одній родині, в однім домі, на одній полиці відновилося, декуди поодиноким, а декуди разом, по п'ять і по шість старих і прастарих, цілковито зниклих і дуже дешевих, тандитної роботи образів.

А відновилися ці образи в домах і в людей не лише православних, але й у тих, що відступили від батьківської віри. Наслідком таких чудотворних подій повставало спершу недовіра, потім пішли репресії влади, а накінець зірвалася широка, нестримна струя паломництва до тих місць, в яких творилися Божі чуда.

Одначе як ненадійно зродилися ці невинні події, так само несподівано припинилися, і люди почали поволи забувати, що сталося. Нараз вночі другого тижня різдвяного посту в місті Прилуках у старенькому соборі, в якому від року вже й богослуження не відправляється завдяки старості, несподівано на всіх чотирьох фронтах відновилися чотири ікони, які були так дуже почорнілі від старости, що крім чорної плями нічого на них не можна було помітити.

свободу життя кожній особі. Через те, що російська молодь студіює в Чехії, чехословацька республіка починається лише до господарської та політичної консолідації і стабілізації самої Росії.

Що до Німеччини, то Чехословацьчина була першою з союзних і лапяриваних з Антантою держав, яка заключила з Німеччиною зараз по закінченню зброї торговельний договір, що обов'язує до тепер. Чехословацьчина зрелася права, яке їй прасудувало на основі версайського трактату, щоб сестривувати німецьку власність у себе. А не мало далекосяглі господарські та політичні наслідки. Відносини обох держав від 5 літ є добрі, дельні і коректні. Репаративна німецько-французька проблема, на думку Бенеша, зближується в цьому році до своєї остаточної розв'язки. Без остаточного поладження цієї проблеми не можлива економічна справа Європи. Життєвим інтересом Чехословацьчини є поспішати в тому напрямі Німеччину з Францією. Бенеш вірить, що мент того поспішання є близький, як це загально привискають.

(Докінчення буде.)

Справа представляється ось так: з вечера вік тої ночі сильний вітер і небо було погідне. Вітер перемінявся опісля в таку бурю, що здавалося ні один дах не втримається. Коло піночн один Жид, якого дін стоїть біля собору, збудився та відійшов до вікна, щоб подивитися, що діється на вулиці. Нагло від собору блиснуло осліплююче світло, а середня церква так вскраво була освітлена, що Жид вибіг на вулицю і почав кричати на поміч, щоб гасити пожежу. Одначе ніякої пожежі не було і тасмне світло погасло так само нагло, як завилоса. Ранком тойже Жид, на велике своє здивування, спостеріг на фронті собору, що був звернений до його хати, відновилену ікону „Всевидючого Ока“ в трикутнику. До того образ був так відновилений, що без дроздів і покори не можна було на нього глядіти.

Про це чудо оголосив Жид всім

Польська шкільна політика.

(З промови п. сенатора М. Чернявського, виголошеної 28. січня ц. р. в освітній комісії.)

(Докінчення.)

Тимчасом дійсність ось що з себе уявляє: на Холмщині та Підляшці, не зважаючи на домагання місцевого українського населення, не вільно йому мати рідної української школи; там православних українських дітей навіть релігій вчать католицької й по польському; на Поліссю, напр. у таких етнографічно чистих українських повітах, як Берестейський, Кобринський і Пінський, влада також скоріш дозволяє одкрити російську школу, ніж українську; на Волині та в Галичині іде поступенне перетворення українських шкіл на польські; учительського семінарія, цієї школи для вивчення кваліфікованого українського учительства, на Волині нема жадного; замикаються учительські семінарії з українською викладавою мовою і в Галичині; українських гімназій навіть приватних не вільно відкрити, ось наприклад: вже кілька літ підояд громадяне Ковля й Володимира просять дозволу на відкриття у них приватних українських гімназій, до їх просьби прилучилися і селяне з повіту. — і все надаремне: цілий ряд чисто-формальних перешкод висувастся і в кураторії і в міністерстві, аби справу зловідати, аби не дозволити нашому народові в своїй школі виховувати для себе свою інтелігенцію; високі українські школи у Львові, університет і

людям на базарі. Зійшлося маса народа і всі побачили, що відновилися ще три інші образи, а то: св. великомучениці Варвари, св. Олександра Невського (до половини) і Різдва пресв. Богородиці (вінець на голові Пречистої).

Влада зараз же візвала комісію учених спеціалістів для вяснення того факту. Комісія мала відразу ствердіти, що при сучасному стані науки того явища науково не можна вяснити.

Тепер, з місяць тому, подібні чуда почали доконуватися вже в столиці України, в колісці православна Київ, де на Скорбященській церкві відновилися ненадійно копула і хрест на дзвіниці, а потім на очах багатотисячної товли почали відновилятися всі п'ять бань разом з хрестами тоїж церкви. В середині церкви рівнож відновилися образи в супроводі такогж, як у Прилуках, осліплюючого світла. І тут першим, що спостеріг чудо на дзвіниці, був Жид.

Зід названої церкви чудо перейшло й на інші київські церкви. Між иншим в Софійському соборі на стінній живописі схолив, що ведуть на хори до чудотворного образу св. Миколая цілковито відновилися образ спасення св. Миколая потоплюючого в Дніпрі молодця. До Києва тепер пливе на поклін чудом безчисленна маса народу. Слинити цей величезний паломничий рух не в силі навіть збройна сила. Та цього мало, на нашій Україні, від Києвом і в инших місцях України нагло почали витрискувати джерела живої цілющої води, що доконують великі чуда лікувань і дивних привидів. І туди справовують рівнож свої кроки цілі хвилі паломничих струй.

Щось таке твориться, щось таке діється, чого не предвиділи керівники європейської політики і що, очевидячки, віщує ще більші несподіванки. Прилуцьке чудо до тепер стоїть перед очима. На мистецькій палатрі і красок таких немає, як на тих відновиленних образах. Діяти діла Твої, Господи!

Подає С. К.-а. *)

*) Берлінський „Рух“, що подає ці листи подає від себе таку замітку до нього: „Автор листа — людина глибоко правдива, а зміст листа кається величавою лажкою для характеристики настроїв, незалежно від цього, на спільні автор зумів увільнити дійсність від окутуючих її легед“.

політехнік, перебувають на становищі нестальному в катакомбах. Така картина прав українських громадян, приналежних до польської республіки, досить характерна. Громадянин якоїсь иншої культурної держави може навіть не повірити, що це є так; а тим часом — це є дійсність. І от ми хочемо довідатися від п. міністра освіти: чи отся дійсність має залишитися такоюж страшною для нас і далі, і на час його міністрування, чи може — де в чому має змінитися?... Пенгадуто собі, коли після повалення деспотичного ракіму царської Росії, молада українська держава організувала своє шкільництво, то польському населенню України дала вільну руку в справі організації своєї польської школи. З головою нашого теперішнього зібрання п. сенатором Калиновским, я брав уділ в роботі по організації шкільництва на Україні; пригадую, як п. сенатор Калиновскі одного разу на Зізді дітячі школи і самоврадувань, де так би сказати — були апробовані всі постулати польського шкільництва, в своїй кінцевій промові в імені польського громадянства щиро дякував нам, Українцям, за все те, що ми зробили для вільного розвитку польського шкільництва на Україні, зробили не в якійсь там „політці“, а виходячи лише з засад елементарної справедливости і обов'язуючих нас, яко Фахов-

нів, педагогічних вилог. На жаль, Гепер ми, Українці, що опинилися волею долі під польською владою, не можемо висловити такої ж вдячності полякам, навіть фаховим педагогам. Бо замість задоволення наших елементарних прав бодай у сфері шкільництва, нас стараються ополечити, до нас влагалі застосовують виняткові закони й сувору урядову практику. А ще й вимагається від нашого народу обивательської вірності... Хібаж при таких умовах життя вірність є річю природною? Тим часом, як одне справедливе трактування лише хоч би шкільних наших українських домагань (не кажу вже про справедливе вирішення для нашого народу земельної справи) перевело б далеко більшу частину нормальних національних відносин, що існують на т. зв. „кресах“, ніж це зробить хоч би та амінна виборчої ординації, яку ви панове, хочете перевести та про яку так багато тепер говориться. Чехи для України, збіглих в Україну, відкрили у себе аж три вищі наукові інституції. Чехи не бояться робити політики, і звичайно, на цьому вони не програють. Не боїться робити такої ж політики і більшовики, які тепер на Україні че тільки не протривають української школи, але й переводять примусово українізацію всіх ділянок громадського й державного життя, через те в очак всього українського народу перестануть бути рідними. Не хочуть тільки робити такої „політики“ міністри Річпосполитої польської, в межах якої наліється понад 7 мільонів українського народу, що живе компактною масою на своїй прадідівській землі. Думають дорогою репресій — приєднати до Польщі велику частину 40-мільонового народу українського. Здається, історія ще не дала нам прикладів, щоб комусь колись удалося таким робом щось подібне зробити. Панове, скажу вам отверто: особливого польонофілства серед нашого народу ніколи не було, бо так склалася історія наша; але всеж таки з початку була віра в можливість і під польською владою в умовах прав, що гарантує польська конституція, жити так, як має право жити кождий народ. Тепер в цьому відношенню не залишилось жадної ілюзії.

Дальше п. сенатор зазначає, що в приходом польської влади на Волинь, він приступив до організації українського учительського семінара. Учительський семінар з українською викладавською мовою існував вже за польської влади в Дермані. Грунт для праці був добрий, очікувалося великих успіхів. Та з весною 1921 р. прибув на Волинь делегат міністра освіти в характері шкільного куратора Ющаківскі. Він відразу рішив розв'язати український семінар, який перешкоджав його польонізаційним цілям. І причепився до того, що в семінарі був інтернат, що учні сиділи за одним столом, що вони їли разом. Це все названо „комуною“, а учнів і директора (власне п. сен. Черкавського!) „комуністами“. І за це „переступство“ семінар розв'язано, а його величезне майно загреблено, об'єктом створення „зразкового“ семінара на Волині. Але його й досі, не тільки „зразкового“, а й взагалі жадного нема.

„Як бачите, панове — кінчив свою промову п. сенатор — за працю, розпочату мною для добра народу та його освіти, названо мене більшовиком, і це твердження було підперте тим аргументом, що в 20 році, підчас більшевницького наступу, я нікуди з Волині не втік, а бостався серед свого народу і працював для нього на шкільному ґрунті і під владою більшевницькою. Комуністом я ніколи не був і не є. Але хто може твердити, що не можна стати комуністом при режимі екстернізаційнім — з одного боку, і при цілком реальному переводженню в життя всього того, що вимагає від-

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

Перед урядом Поанкаре.

Звертають увагу, що при останньому голосуванні над державними адміністративними законами у париській палаті депутатів, проти уряду голосували м. в. такі особи: Бріан, Пенлеве, Лейг, Люшер, Кльон і Тардіс. Хоча при голосуванні над вотум довіри Поанкаре побідив, всеж факт, що в опозиції нашілись такі індивідуальності, пророчить нинішньому прем'єрові Франції недалекий кінець.

Згідність Муссоліні.

Бажаючи засвідчити свої приязні відносини до Югославії, Муссоліні відмовився від першештва Італії у відношенню до репарацій, які платити Болгарія. В зв'язку з ним чергова рата Болгарії на рахунок репарацій в сумі 2,500,000 золотих франків піде на користь Югославії.

Бурхливе завідання французького парламенту.

Підчас дискусії в французькій палаті депутатів пос. Талоніс нагально виступав неприготування Франції перед вибухом світової війни. Счинився великий гамір. Поанкаре просив бесідників, щоб не сперечалися. Колиж усе було без успішно, кинув салю наряд а з ним і мін. Деластеріс. Засідання завішено.

Димісія мін. попла у Вашингтоні.

Міжнародні дипломатичні кола заінтриговані поголосками про недалеку димісію німецького амбасадора у Вашингтоні д-ра Вітфельда, не знаючі причин усунення старого дипломата. Вітфельд відмовився дати якінебудь пояснення.

Зайпль не є посередником.

Австр. канцлер Зайпль заперечив, наче би він прийняв на себе посередництво у переговорах між Совітами й Румунією. Така вістка виринула мабуть в зв'язку з перенесенням переговорів до Відня, на що Зайпль дав свою згоду.

Революція в Мехіко.

Мехіканські революціонери зайняли знову Вера Круз, Орізабу і Кордону.

Санція Німеччини.

Обидві комісії експертів для репараційних справ продовжуються у Берліні свою працю. По словам „Еко де Парі“ експерти остаточно прийняли та одобрили проект застосування в Німеччині банку, який випускав би гроші, обезпечені золотом. Загалом надіються, що німецький уряд прийме цей проєкт.

ОСТАННІ ВІСТІ.

Конкордат між Ватиканом і Баварією.

Переговори в справі конкордату між Баварією і Ватиканом є на укінченні. Конкордат вийде на денний порядок останньої сесії теперішнього баварського сейму.

Керенський в Празі.

До Праги прибув Керенський на довший побут. Матиме більшу конференцію в справі російської політики.

Поанкаре за дальшими переговорами з Німеччиною.

Німецький посол Геш зложив Поанкаре меморіал свого правительства. Поанкаре мав з ним довшу конференцію. Обговорювано справу відшкодувань. Поанкаре зазначив, що воєнізм не відкидає можливості континуування виміни думок між Францією і Німеччиною в справі відшкодувань.

Міжнародна конференція для обмеження зброю.

Нині почалася в Римі конференція для обмеження морських зброю. Конференцію скликав Союз

роджена нація — з другого боку?...

„Ось у якому становищі, панове, перебуває наша українська школа, наше українське шкільництво. Через те ми й хочемо знати: чи так і далі має бути? П. міністр на це не дав нам відповіді тепер. Може зволить дати її згодом і невдовзі?“

Сумерк Іспанського диктатора.

До вісток про захитане становище „Іспанського Муссоліні“, ген. Прімо-де-Ривера приходить ближчі інформації. Зворот в настроях мас, спершу прихильних диктаторові, привело затвердження ним останнім присуду смерті на двох генералів, як на винуватків мароканської війни. За Прімо-де-Риверою стоїть ще лише одна група офіцерів. Передбачують швидко димісію прем'єра головно тому, що в самому кабінеті почувливі вже голоси проти його самовільних драконських розпоряджень. Його наслідником називають ген. Вейдара.

Як характеристичний момент розкажуть такий випадок: До кробо-

Народів. В конференції вперше візьме участь представник совітської Росії. Ціллю конференції приготування меморіалу для великої світової конференції, яка відбудеться слідуючого року.

Експозе Мендонельда.

Прем'єр Мендонельда у експозе, вилгошений у Палаті Громад, м. н. зазив: Рішення визнання совітів запало за повним порозумінням кабінету. Прем'єр пропонує совіському правительству виказ спірних справ. Совіти згодилися розглянути справу довгі і ви. зобов'язані у англійсько-совітській комісії. Раковський поїде до Москви за остаточними вказівками. Зачинаємо — говорив М.—новий том наших взаємин із Росією, замикаючи як найспішніше останній том. Сподіюся, що цей том буде призначний ніж попередній. Мас надію, що англійсько-французькі взаємини в справі Палатинату узгодяться. Коли програма послідання йтиме так далі як досі, ще того року Франція й Англія співпрацюватимуть з инши народами. Німеччина і Росія повинні належати до С. Народів.

ля Альфонса XIII. з'явився цими днями ген. Прімо-де-Ривера представляючи йому листу визначних іспанських громадян, призначених до арештування й примусового вигнання з краю. Король відчитав список, призадумався і сказав: „тут бракує ще одно призначення“. Сказавши це, вписав на горі імя „Альфонс“ і віддав листу жорстокому прем'єрові. Прімо-де-Ривера, побачивши, що король вписав на листу пропонуваніх висланиць себе самого, поклав папір на стіл, мовчки вклонився і вийшов.

Хочаб навіть ця вістка, яка має сензаційно-анекдотичний характер була видумкою, всеж оце оповідання є характеристичне передусім тим, що король захищує вже до рішучих противників прем'єра.

Вальоризаційний франк.

Нині 13. с. м. вальориз. франк = 1,800,000, на 14—17 лютого 1,800,000. Франк вальоризац. потюновий від 11—17 лютого 1,800,000, заліничий і почтовий від 1—15 II. 1,900,000.

Курс грошей.

Львів, 12. лютого 1924.

Нині тенденція зниження, як учора веч. знижкова. Срібло відносю дорожше. Оборот оживлений.

Долар ам.	9,800,000—9,850,000
Долар канад.	8,800,000—9,000,000
Чеські корони	285,000—288,000
Лей	44,000—45,000
Фунти штерл.	39,000,000—39,250,000
Марки нім. стар. см. тис.	600,000—605,000
Франк франк.	420,000—425,000
Франк шв.	157,000—160,000
Франк бельг.	380,000—385,000
Гулден голанд.	14,000—15,000
Ліри італ.	30,000—30,000

Золото

20 кор.	43,750,000—44,500,000
20 франк.	38,500,000—39,000,000
20 марок нім.	43,000,000—43,000,000
10 рубл.	58,000,000—58,500,000

Срібло

Кор. австр.	950,000—70,000
5 кор.	4,500,000—4,700,000
фальоран	2,250,000—2,500,000
рубл	3,750,000—4,000,000
копійки (за рубл)	1,000,000—6,000,000

Варшава 12. II. Долари Зед. Париж 9350, 9300, 9325, 9275, фр. ч. 262—000, фр. фр. 422,500 фр. зод. 1,800, ліри італ. 411, Фунти штер. 40,325, 40,250.

Чехи: Бельгія 371,250 369,250 370,250 368,250
 Лондон 40480 40000 40100 39900, 00000
 мід., Нью-Йорк 9,350, 9,250, 9,400, 9,225
 Плонж 425000, 422500, 423500, Голландія 3,500 3,480, Швейцарія 1,628, 1,617 1/2 1,616 1/2
 Відень 131,500, 131,000, 131,800, 130,500
 Італія 410 406,000, Бомб зод. 1,300 1,400
 8 прц. позичка 11,200, 12,000 мід., мініонішка 1 м., 725, 825, поз. дол. 9,950.

Цірих 12. лютого 1924. Голландія 216.00
 Нюм-Йорк 9375, Лондон 24,76, Париж 26,12, Мадрид 25,12, Прага 16,70, Будапешт 0,6201, Бухарешт 2,98, Бєлград 6,87, Софія 4,35, Відень 0,00,81, австр. стемл. кор. 0,00,81.

Збіжжова біржа.

Львів, 12. лютого 1924.

Біржа вельми численно відвідувана, рух дуже сильний, загальний оборот ледь 30 тон. Трансакції в значенні й висі. При більшому заінтересованню подача знижкова. Тенденція легка знижкова. Настрій і дальше слабкий.

Пшениця красна 4, з 1923 р. 34,000,000—35,000,000, жито галицьке 4, з 1923 року 23,500,000—24,500,000, вчмів гал. бров. 21,000,000—22,000,000, вчмів гал. для перемелення 19,500,000—20,000,000, овес гал. 4, з 1923 року 23,500,000—24,000,000, фасоло 0,000,000—00,000,000, гречка 00,000,000—0,000,000.

Мука пшенична 48%, 1*	71,000,000*
" " " " 50%	59,000,000*
" " " " 70%, 6*	43,000,000*
" жита 60%	57,000,000*
" " " " 70%, 4*	50,000,000*

* Типи двайські млини львівсько-брутто за нетто включно з мішками.
 Гречка кукурудз. (львівсько-Львів) 00,000,000
 Мука кукурудз. 00,000,000
 Отруби пшеч. нетто без мішка 12,000,000*
 жита 11,000,000*
 сівко солодове красне прасоване (молва) 0,000,000, 0,000,000.

Ціни розуміються в польських марках за 100 кг. без споживного податку, місне ставля заладування. *) Ціни однічні без трансакцій.

Дописи.

З Волині. Театральні вистави в Острозі. На відвіданні сьвяти в м. Острозі відбулося де кілька театральних українських вистав, по часті працюю театрального гуртка місцевої „Просвіти“, по часті залюдом українських вчителів місцевих українських шкіл.

„Просвіта“ Острозька в 1922 році дала декілька драматичних вистав в будинку Острозького Союзу Кооперативів. Але коли польські улади репривуали це повешення під свої казарми, — „Просвіта“ цілком спинила свою театральну діяльність, трохи й заледні ріжким свєркан та неспрозумінням на які таке багате наше громадянство. І тільки для 26. грудня в р. спронувався „Просвіта“ виставити в селі кінематографу комедію „Сус-т“ Карпенка Карого і трохи сказати з добрим успіхом. Передовсім залачено влатний вибір екска, — невдоволю для Острога, ідейної і драматичної змістом. Що правда, мана була відсутній режисера, бо кождий артист розумів ексу по своїому, часами знехотрально протилежно оди одному. Далі не всі знали свої ролі, не вичили на сід одної єдиної пісні і т. д. — але всеж великих дисонансів не було і як для провінційального місця, неса нішла цілком добре. Заохочений гурток для 8. січня в р. поставив „Наталку Полтавку“, яка збрала так само поому салю і мала ще більший матеріальний успіх, але на жаль, в своїому виконанню стома трохи гірше від „Сус-т“. Панове артисти зааждо мали попрацювати над песою; деякі ролі призначені особам, що видко не знали як сід української мови; вказали, виконаві звертали більше уваги на задоволення смаку глядирі, хлопчиків та жонкірів. Годається ставити одну виставу в міськ, не більше, а за те краще вичучити ексу і вказали ставитися серйозніше до сьвяти праці. Декоратив обих пес були цілком добрі. Згідно з умовою Ради Просвіти, ця остання була сь-

